

Din cer, de-acolo vin, de sus

Din cer, de-acolo vin, de sus,
O veste bună v-am adus,
Vești bune, noi și multe sunt,
Vreau despre vești să vă spun, să cânt

Această cunoscută cântare, pe care toți am cântat-o la școală de multe ori și cu plăcere, a compus-o Martin Luther acum aproximativ 400 de ani. Este o cântare veselă, care descrie în cele cincisprezece strofe ale sale venirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ. Este o cântare pentru copii, care ne arată cum marele reformator a știut să-și compună cuvintele, astfel încât să le înțeleagă orice copil. Ea cântă mesajul îngerului, care în acea noapte așa de memorabilă le-a apărut păstorilor săraci, care își pășteau turmele pe câmpiile Betleemului, mesajul despre acea „mare bucurie”, care consta în faptul că un Mântuitor, un Salvator, se născuse în cetatea lui David, care este „Hristos Domnul”.

Luther îl pune pe înger să anunțe evenimentul cu cuvintele:

Un Copilaș vi s-a născut,
Dintr-o fecioară, fapt știut,
Un copilaș, plăcut, de soi,
Fie-o bucurie pentru voi!

E Domnul Hristos, Dumnezeu,
Vă va scăpa de orice greu,
Vrea să vă fie Mântuitor,
De-orice păcat ispășitor.

Și apoi se descrie în una dintre următoarele strofe, cum „Domnul Hristos”, Fiul lui Dumnezeu, Și-a făcut intrarea în lumea aceasta, cum El într-o

„iesle, în scutece”

rău culcat,

„Pe fân, pe paie din care-arar,
Mâncau o vită și-un măgar”.

Da, Luther a înțeles corect venirea Fiului lui Dumnezeu. El știa despre smerirea, pe care a adoptat-o Fiul lui Dumnezeu, despre drumul suferinței, pe care l-a parcurs pentru a deveni Mântuitorul lumii. El n-a știut aceasta dintotdeauna. Era o cunoaștere pe care reformatorul și-o obținuse în lupte aprige.

„Case ale lui Dumnezeu” existau destule în vremurile acelea, în care fecioara cu copilul se vedeau în icoane și în statui, case în care se tămâia Celui sfânt de către preoți consacrați, în timp ce mulțimea cânta cântări evlavioase, și în care totuși se știa, vai! așa de puțin despre Dumnezeu care îndreptățește și mântuiește. Că Dumnezeu era un Dumnezeu drept, ba chiar un Dumnezeu mândru, lucrul acesta devenise pentru Luther un adevăr înspăimântător când a intrat în mănăstirea din Erfurt. Înainte studiase dreptul și s-a întâmplat într-o călătorie de concediu când el – așa cum se relatează, ca urmare a unui trăsnet care lovise în apropierea sa – a hotărât subit să devină călugăr. A mai durat apoi ani până și-a dat seama că Dumnezeul drept este și un Dumnezeu îndurător și a avut convingerea că între Dumnezeu și oameni există un singur Mijlocitor, Omul Isus Hristos. Când și-a compus „Cântarea pentru copii la Crăciunul lui

Hristos, 1535”, trecuseră iarăși ani, ani de cea mai bogată elaborare și predicare și conținutul principal al predicii sale fusese că „omul nu este îndreptățit din faptele Legii, ci prin credința în Isus Hristos” (Galateni 2.16), și că noi suntem „îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care *este* în Hristos Isus” (Romani 3.24). Era „cuvântul crucii” (1 Corinteni 1,18), pe care Luther îl scrisese pe prapurul său. Astfel a putut el să compună, ca un om mântuit, cântarea despre „vestea bună”, pe care odinioară mesagerul din cer o vestise păstorilor.

Oare cei mulți, care an de an la Crăciun cântă cântarea despre „noua veste bună”, au acceptat personal această veste, ca pe „mântuirea pe care Dumnezeu Tatăl a pregătit-o”? Incalificabil de mecanic sunt cântate de multe ori de către tineri și bătrâni frumoasele cântări! Cine meditează la sensul lor profund? Cine o face, acela nu poate să rămână la grajdul de la Betleem. Povestea de Crăciun este minunată, dar ea abia prin cruce devine plină de sens și de importanță. Lauda îngerului: „Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!” a răsunat la întruparea veșnicului Fiul al lui Dumnezeu, dar împlinirea a venit abia când Mântuitorul, după lucrarea săvârșită, a putut să rostească marele cuvânt către o sărmană femeie: „Mergi la frații Mei și spune-le: «Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru!»” [Ioan 20.17]. Între coborâre și înălțare este crucea, lemnul blestemat, pe care Fiul lui Dumnezeu trebuia să fie înălțat, dacă voia să-i atragă pe oameni la Sine și să devină pentru ei calea spre inima de Tată a lui Dumnezeu. Iar legătura cu Purtătorul divin de păcate se petrece prin credință, „credința de ... preț”, cum scrie Petru în a doua epistolă a sa [2 Petru 1.1], pe care trebuie s-o primească fiecare personal. Numai cine a mers la Domnul Isus în această credință poate să cânte conștient, cu inima veselă, despre „Copilașul născut astăzi”.

Poate mai interesează un cuvânt despre aceasta, de ce ziua nașterii Domnului, care ca dată nu este fixată, a fost pusă în 25 decembrie. Ziua de 25 decembrie a fost sărbătorită la începutul secolului al 4-lea de către cultul păgân al zilei de naștere al „soarelui invincibil” (solstițiu de iarnă). Acestei zile i-a opus biserica nașterea Mântuitorului. Ziua a fost organizată ca o adevărată sărbătoare a luminii, ca să-l biruiască și prin reprezentare simbolică pe zeul păgân al luminii. Sărbătoarea de Crăciun este deci o organizare omenească. Dacă totuși savurăm recunoscători zilele, doar de aceea, pentru că au devenit zile de dăruire și de primire bucuroasă și de odihnă a sufletului, zile în care dorința de a face altuia o bucurie apare chiar și la oameni care în rest sunt obișnuiți să se gândească numai într-o direcție și numai la ei înșiși. Dacă la Crăciunul liniștit străbatem câmpiile iernatice, cu cerul sclipitor deasupra noastră, cu brazi ninși și garduri vii și împrejurimi acoperite cu zăpadă în jurul nostru și ne întoarcem apoi în căminul familiar, pe care mâini iubitoare l-au înzestrat cu daruri de dragoste, nu ne simțim atunci veseli și recunoscători? Și acesta este un dar al lui Dumnezeu.

Titlul original: „Vom Himmel hoch, da komm‘ ich her”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 291-296.